

عنوان مقاله:

بررسی سبک شناسی دارالمجانین جمالزاده

محل انتشار:

دومین کنگره بین المللی علوم انسانی، مطالعات فرهنگی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

الهه برزگر - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه مازندران

خلاصه مقاله:

داستان های ایرانی با آثار محمد علی جمالزاده، در دنیای تازه ای قدم می گذارد. با نوع آوری او، نثر معاصر فارسی وارد ریالیسم انتقادی می شود. شیوه ی متفاوت و مستقل جمالزاده در نثرنویسی و تاثیراین شیوه برادب معاصر، درواقع بیش از تاثیر او برداستان نویسی ایران مطرح است. اونثرزندهو شیرین عامیانه را در خدمت داستان سرایی قرار داد. اواز نثر داستانی ساده و صمیمی در نگارش داستان های کوتاه استفاده کرد. نثرهای او بهویژه یکی بود، یکی نبود از لحاظ تکامل نثر جدید فارسی در نیمه ی قرن بیستم دارای اهمیت تاریخی است. یکی از امتیازات جمالزاده قدرت طنزپردازی اوست که در آثار اولیه ی وی شیرین و خوش بینانه است. در نخستین داستانهایش به طور غیرمستقیم وارد میدان انتقاد اجتماعی میشودوبا حربهی طنز؛ ریاکاران، متعصبان، دروغ گوین، حاکمان و سیاست بازان را رسوا میکند. جامعه ی زمان جمالزاده تشنه ی شنیدن انتقادات اجتماعی در قالب طنز بود و او راه طنز و طنز نویسی را در قالب داستان های شیرین واجتماعی برای نویسندگان جدید مطرح کرد. او این شیوه را در دیگر آثارش نیز به کار گرفت به گونه ای که می توان گفت تقریباً تمام داستان هایش نشانه هایی از طنز و خوش طبعی را با خود دارند. در این مقاله قصد داریم دارالمجانین، یکی از آثار برجسته ی جمالزاده را از نظر ویژگی های سبکی بررسی کنیم تا شیوه های بدیع و تازه ی وی را در آن بیابیم.

کلمات کلیدی:

جمالزاده، سبک شناسی، داستان نویسی، دارالمجانین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/632275>

